

άσπροδόντης ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. δόντι. Τύπ. ἄσπρό-
δοντος ἐν Πεντατεύχ. (ἔκδ. Hesselting) 422.

Ὁ ἔχων λευκοὺς ὀδόντας.

άσπροελαιά ἡ, ἀμάρτ. ἄσπρολαιά Ἰθάκ. Κέρκ. Λευκ.
ἀσπρουλαιά Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. ἐλαιά.

Εἶδος ἐλαίας ἡ ὁποία δὲν μαυρίζει, ἀλλὰ διατηρεῖται
λευκόχρους.

άσπροέλατο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. ἐλατο.

Τὸ δένδρον ἐλάτη ἡ τῷ Ἀπόλλωνος (abies Apollinis)
τοῦ γένους τῆς ἐλάτης (abies) τῆς τάξεως τῶν κωνοφόρων
(coniferae). [**]

άσπροηλιάτικο τό, ἀμάρτ. ἄσπροηλιάτικο Μῆλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. ἡλιάτικο.

Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς ὠριμαζούσης κατ' Ἰούλιον (ὅτε
ἡ ἐορτὴ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ).

άσπροθαλασσίς ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. 347.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ θαλασσίς.

Ἀσπρογαλάξις, ὁ ἰδ.

άσπροθαλασσίτικος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀσπροθαλασσίτης.

Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κάτοικον τῶν νήσων
τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, τῆς Ἀσπρης Θάλασσης: Ἀσπρο-
θαλασσίτικο καράβι.

άσπρόθολος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. 347.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ θολός.

Ὁ λευκὸς καὶ θολός.

άσπροθύμαρο τό, Εὐβ. (Κουρ.) Κύθν. Μῆλ. — Λεξ.
Βλαστ. 453 Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. θυμάρι. Περί
τῆς λ. ἰδ. Μ. Στεφανίδ. ἐν Λαογρ. 9 (1926) 445.

Τὸ φρύγανον γνάφαλον τὸ Ἑλληνικὸν (gnaphalum
Graecum) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων. Συνών. ἀντι-
στρόφι, ἄσπρόθυμος, σαρκόχορτο. [**]

άσπρόθυμος ὁ, Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. θύμος.

Ἀσπροθύμαρο, ὁ ἰδ.

άσπροθύρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροθύρ'κους Μα-
κεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. θύρα.

Ἐκεῖνος ὅστις φέρει πλὴν τῶν ἄλλων χρωμάτων ρα-
βδώσεων καὶ λευκὰς ὡς κυρίας, ἐπὶ ὑφάσματος: Ἀσπρο-
θύρ'κους ἀλατῆς.

άσπροθωριάζω Θήρ. Μῆλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρόθωρος.

Ἀποβάλλω τὸ χρῶμα, ἀποχρωματίζομαι ἐνθ' ἄν.: Ἀ-
σπροθώριασε τὸ φουστάνι Μῆλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄσπρι-
ζω Α 1 β.

άσπροθωρίζω Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρόθωρος.

Ἀσπροθωριάζω, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τὰ ροῦχα μὲ τὴ
βολλὴ πλύσι ἀσπροθωρίζουνε Ἀπύρανθ.

άσπρόθωρος ἐπίθ. Θήρ. Θράκ. Κίμωλ. Κρήτ. Πε-
λοπν. (Μάν.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἄσπρόθωρους
Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. θωρία.

Ὁ ὑπόλευκον χρῶμα ἔχων, ἰδίᾳ ἐπὶ ὑφασμάτων ἐνθ'
ἄν.: Ροῦχο ἄσπρόθωρο Μάν. Ἀσπρόθωρο ψωμί Χίος. Πβ.
ξέθωρος.

***άσπροῖππαρος** ὁ, ἄσπράπ-παρος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. *ἱππαρος, παρ'
ὁ καὶ ἄπ-παρος.

Ὁ λευκοῦ χρώματος ἵππος.

άσπροκάθαρος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ καθαρός.

Ὁ λευκὸς καὶ καθαρὸς: Ἀσπροκάθαρο ροῦχο-σπίτι κττ.

άσπροκαλάμποκο τό, πολλαχ. ἄσπρουκαλάμπου-
κου βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. καλαμπόκι.

Ἀσπραραπόσιτο, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Φύτιφα τοῦ χου-
ράφι μ' οὔλου ἄσπρουκαλάμπουκου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

άσπροκάλεσις ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπρουκάλιδους Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ καλέσις.

Ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα μὲ μελαίνας κηλίδας, ἐπὶ βο-
σκημάτων: Ἀσπροκάλιδον πρόβατον.

***άσπροκάλης** ἐπίθ. Θηλ. ἄσπροκάλα Χίος.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ *κάλης παρὰ τὸ καλέ-
σις. Διὰ τὸ β' συνθετ. πβ. Ἡσύχ. «κηλάς... αἶξ ἥτις
κατὰ τὸ μέτωπον σημεῖον ἔχει τυλοειδὲς» καὶ ἀρχ. Ἀττικ.
κάλη παρὰ τὸ κήλη.

Ὁ λευκὸς μὲν ἀλλ' ἔχων μέλανα σημεῖα κάτωθεν τῶν
ὀφθαλμῶν, ἐπὶ αἰγῶν. Πβ. ἄσπροκάλεσις, ἄσπρο-
κάλιβος.

άσπροκάλιβος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀργολ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ *κάλιβος παρὰ τὸ καλέ-
σις. Διὰ τὸ β' συνθετ. πβ. *ἄσπροκάλης.

Ὁ λευκὸς μὲν ἀλλ' ἔχων μέλανα σημεῖα ἐπὶ τῆς ρά-
χεως καὶ τῆς κεφαλῆς: Ἀσπροκάλιβη γίδα. Πβ. *ἄσπρο-
κάλης, ἄσπροκάλεσις.

άσπροκαλόγυρος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροκαλόγυρος Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ καλόγυρος.

Ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα καὶ τὰ κέρατα κυκλικά, ἐπὶ
τράγων καὶ αἰγῶν.

άσπροκαλτσουνᾶτος ἐπίθ. Παξ. ἄσπροκαρτσου-
νᾶτος Ἴων. (Σμύρν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὖς. καλτσούνι καὶ τῆς
καταλ. -ᾶτος.

Ὁ φορῶν λευκὰς περικνημίδας ἐνθ' ἄν.: Βλέπει ἀπο-
μακρὰ ἕνα ἄνθρωπο κοκκινοσκούφη καὶ ἄσπροκαρτσουνᾶτο
(ἐκ παραμυθ.) Σμύρν.

άσπροκάννης ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἄσπροκάννα Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. καννί.

Ὁ λευκόκνημος, ἐπὶ προβάτων.

άσπροκάνουτος ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. ἄσπρουκάν'του
Ἥπ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κανοῦτος.

Ὁ ἔχων χρῶμα λευκὸν καὶ ἀνοιχτὸν τεφρόχρουν, ἐπὶ
αἰγῶν.

άσπροκάπουλος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. καπούλι.

Ὁ ἔχων λευκὰς κηλίδας ἐπὶ τῆς ράχεως, ἐπὶ αἰγῶν.

άσπροκάρφι τό, Ἀττικ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖς. κάρφι.

Τὸ ποῶδες φυτὸν σιληνὴ ἢ ὠτίτις (silene otites) τοῦ γένους τῆς σιληνῆς (silene) τῆς τάξεως τῶν καρυοφυλλωδῶν (caryophyllaceae). [**]

άσπροκάστανος ἐπίθ. Κίμωλ. Σῦρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ καστανός.

Ὁ ἔχων χρῶμα ἐν μέρει λευκὸν καὶ ἐν μέρει καστανόν, ἐπὶ αἰγῶν ἐνθ' ἄν.: Ἀσπροκάστανος κατοίκε Κίμωλ.

άσπροκάττης ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Οὐδ. ἄσπροκάτ' Πόντ. (Χαλδ.) ἄσπροκάτ'κον Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄσπροκάττικο Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κατ'ζίν.

1) Λευκομέτωπος ἢ ὁ ἔχων λευκὸν στίγμα εἰς τὸ μέτωπον ἐνθ' ἄν.: Αἰνίγμ.

Μαυροκάτ' καὶ ἄσπροκάτ' | καὶ τῇ ἡλ' κακάτ' (οἱ ἄνθρακες) Χαλδ.

Ἀσπροκάτ' ἀγέλαδα | δὲκ' τ' ὀρμάν' καὶ κατηβαίνει (τὸ ξυράφι) Κερασ. Συνών. ἄσπροκούτελος 1. 2) Μεταφ. ὁ ὢν ἢ ὁ ἀναδεικνυόμενος εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ ἁμεμπτος Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἄσπροκούτελος 2. ἄσπρομούτσουνος 2, ἄσπροπρόσωπος 2.

άσπροκατίζω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κατ'ζίν.

Εἶμαι ἢ ἀναδεικνύομαι εἰς τὰς ἐνεργείας μου ἁμεμπτος.

άσπροκαύκαλος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. καύκαλο.

Ὁ ἔχων λευκά στίγματα ἐπὶ τοῦ τριχώματος τοῦ κρανίου, ἐπὶ προβάτων καὶ αἰγῶν: Ἀσπροκαύκαλη αἶγα-προβατῖνα.

άσπροκαύκαρος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ καύκαρος.

Ὁ λευκὸς τὸ τρίχωμα καὶ ἄνευ κεράτων, ἐπὶ βοσκημάτων.

άσπροκέντη ἢ, Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ρ. ἄσπροκεντῶ ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ρ. κεντῶ. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λ. ἰδ. Ἀνθ' Παπαδόπ. ἐν Λεξικογρ. Δελτ. Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν 1 (1939) 23.

Ἀσπροκέντημα, δ ἰδ.

άσπροκέντημα τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κέντημα.

Κέντημα μὲ λευκὴν κλωστήν. Συνών. ἄσπροκέντη, ἄσπροκέντιν 1.

άσπροκεντημένος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Βωμ. 76.

Μετοχ. τοῦ ἁμαρτ. ρ. ἄσπροκεντῶ.

Ὁ κεντημένος μὲ λευκὴν κλωστήν: Ποίημ.

Τὸ μαντήλι θέλω τ' ἄσπροκεντημένο

ποῦ μ' ἐκεῖνο ἀνάερη σέρνεις τὸ χορό.

άσπροκέντιν τό, Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἄσπροκέντι Πελοπ. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ρ. κεντῶ.

1) Ἀσπροκέντημα, δ ἰδ., Λεξ. Δημητρ. 2) Τὸ λευκὸν ὕφασμα ἐπὶ τοῦ ὁποῖου διὰ λευκῆς κλωστῆς ἢ μετὰ τῆς εἶναι κεντημέναι ποικίλαι διακοσμήσεις Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Κερασ.)

άσπροκέρασσο τό, ἁμάρτ. ἄσπροτδέρασσο Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κεράσι.

1) Κεράσιον χρώματος λευκάζοντος καὶ ὑπερύθρου. Συνών. ξανθοκέρασσο, πετροκέρασσο. 2) Τὸ δένδρον τὸ παράγον τὰ ἀνωτέρω κεράσια.

άσπροκεράτουλλη ἐπίθ. θηλ. ἁμάρτ. ἄσπροκεράτουλλη Νάξ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κερατούλλης.

Ἡ λευκὴ τὸ τρίχωμα καὶ φέρουσα κέρατα, ἐπὶ προβατίνας. Συνών. ἄσπροκερατσούνα.

άσπροκερατούνα ἐπίθ. θηλ. ἁμάρτ. ἄσπροκερατσούνα Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κερατούνα. Περὶ τοῦ τ τοῦ τύπ. ἄσπροκερατσούνα ἰδ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 49.

Ἀσπροκεράτουλλη, δ ἰδ.

άσπροκέρρι τό, πολλαχ. ἄσπρουκέρ' βόρ. ἰδιώμ. ἄσπρουκέρ' Σαμοθρ. ἄσπροκέρρι ἐνιαχ. ἄσπρουκέρ' Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κέρρι.

Τὸ λευκὸν κηρίον.

άσπροκεφαλιάζω ἁμάρτ. ἄσπροκεφαλιάζου Σάμ. ἄσπροκεφαλιάζω Ἀνδρ. ἄσπροκεφαλιάζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κεφάλι.

Λευκαίνομαι τὴν κεφαλὴν, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν μεταξοσκωλήκων κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον τῆς ἀναπτύξεώς των ἐνθ' ἄν.: Τὸ μαυρὶ ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες ἄσπροκεφαλιάζει Ἀνδρ. Ὑπέρκεφαλιάζει τὸ καματερό Ρόδ.

άσπροκέφαλος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Καππ. (Ἀξ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) ἄσπρουκέφαλος Μακεδ. (Σιάτ. Σισάν.) κ.ά. ἄσπροκίεφαλος Σκῦρ. ἄσπροκίεφαλος Πόντ. (Ὁφ.) ἄσπροκίεφαλο Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κεφαλὴ ἢ κεφάλι.

1) Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς κεφαλῆς λευκὸν πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Ὁφ.): Ἀσπροκέφαλη χῆνα πολλαχ. Ἀσπροκέφαλη προβατῖνα Πελοπ. (Μεσσ.) Ἀσπροκίεφαλο πρόβατο Σκῦρ. Γέρωσ ἄσπροκίεφαλος Ὁφ. || Αἰνίγμ.

Ὁ πάππο μ' ἄσπροκέφαλος | κεῖται κατακέφαλος (τὸ πρᾶσον) Οἰν. 2) Οὐσ., ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ ὁ Τοῦρκος (διὰ τὸ λευκὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς) Καππ. (Ἀξ.) β) Ὁ ἱμάμης, ὁ χότζας (διὰ τὸν αὐτὸν λόγον) Μακεδ. (Σιάτ. Σισάν.) 3) Οὐσ., ὁ μεταξοσκώληξ κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον τῆς ἀναπτύξεώς του ὅτε εἶναι ἡλικίας τεσσάρων ἕως πέντε ἡμερῶν Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Συνών. ἄσπραδάκι 2, ἄσπροκεφαλούδι 4) Ἀρσεν. καὶ οὐδ. οὐσ., τὸ φυτὸν ἄμμι τὸ μεῖζον (ammi maius) τοῦ γένους τοῦ ἄμμεος (ammi) τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (umbelliferae) μὲ σκιάδια λευκάζοντα (ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 9 (1926) 446) πολλαχ.

άσπροκεφαλούδι τό, Θράκ. (Μέτρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπροκέφαλος.

Ἀσπροκέφαλος 3, δ ἰδ.

άσπροκιτρινίζω πολλαχ. ἄσπροκιτρινίζου πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπροκίτρινος.

Καθιστῶ λευκὸν καὶ κίτρινον, ὠχρόλευκον ἐνθ' ἄν.: Ὁ ἡλῖος ἄσπροκιτρινίσει τὸ ροῦχο πολλαχ. Καὶ ἁμτβ. γίνομαι λευκὸς καὶ κίτρινος, ὠχρόλευκος ἐνθ' ἄν.: Ἀσπροκιτρινίσει ἀπὸ τὸ φόβο τῆς πολλαχ. Ἀσπροκιτρινίσαν ἀπὸ τὴν ἀναλαμπὴ ποῦ ἔβγαλε τὸ χρυσάφι ἸΠολυλ. Διηγ. 36.

άσπροκίτρινος ἐπίθ. σύνθ. ἄσπροκίτρινους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κίτρινος.

Λευκὸς καὶ κίτρινος, ὠχρόλευκος ἐνθ' ἄν.: Ἐγινε ἄσπροκίτρινος σὰν τὸν ἔδιωξε Λεξ. Δημητρ. Τ' ἄσπρα μάτια τῆς

